

KAPSTADEN BY NIGHT

VAMPIRE-ARTIKEL AV JOEL BELLANDER

Detta är en beskrivning av Kapstadens vampyrsmåsamhälle 1983 då Apharteid-systemets skugga fortfarande ligger över den mänskliga världen. Utan större problem bör det dock gå att förflytta beskrivningen till nutid då inte vampyrsmåsamhället alltid måste påverkas av förändringarna i den mänskliga världen eller så låter du historien ta ytterligare ett steg och vänder på maktpositionerna, detta kräver dock en del extraarbete. Inget äventyr kommer att presenteras till platsen (i varje fall inte denna gång) så det blir upp till dig som spelledare att improvisera fram en handling med hjälp av karaktärs och miljöbeskrivningar. Jag vet inte om denna plats beskrivits någon annanstans men om en sådan beskrivning förekommer så kan ju detta ses som ett alternativ.

Meningen var först att ta reda på mer om Kapstaden samt fördjupa mig i voodoo som är en viktig ingrediens i denna äventyrsplats. Men tyvärr så räckte tiden inte riktigt till. Detta innebär att beskrivningarna kring hur det är i Kapstaden kanske är helt inkorrekta, jag är till och med osäker om det finns/har funnits någon kåkstad runt staden. Men den som vet mer och prompt vill spela efter verkliga förhållanden kan ju flytta kåkstaden och hela anarkrörelsen till Port Elisabeth. Det kan också bättra på stämningen om spelledaren läser in sig en del på voodoo. Annars kommer en artikel om verklighetens voodoo på Haiti antagligen att publiceras i nästa Runan.

Beskrivningen inriktar sig som du kommer att märka främst på att beskriva de olika spelledarkaraktärerna då mer utförliga miljöbeskrivningar kan improviseras lättare av spelledaren. Förmågor och regler har jag också mer eller mindre struntat i att beskriva då det heller inte är svårt att improvisera lite. Mycket lämnas också öppet. Det rycktas olika saker och vissa fruktar både det ena och det andra men det är upp till spelledaren att bestämma vad som är sant och vad som kommer att hända.

Jag har försökt översätta vissa av de engelska orden. För embrace har jag valt omfamning, för kindred släktet, för progeny avkomma, för sire mästare och för ghouls lakejer. Vissa ord som t.ex. primogen har jag dock behållit.

Bakgrund

Efter att holländarna kommit till södra Afrika på 1600-talet så snart även vampyrerna. Det går rykten och historier om att det fanns vampyrer här redan dessförinnan, bland de mer eller mindre ociviliserade infödingarna. Om dessa ryk-

ten innehåller någon sanning är det dock få som känner till och varifrån dessa vampyrer i så fall skulle härstamma torde vara en ännu större gåta...

De första vampyrerna som kom var till största del upptäcktsresande som ville se hur världen såg ut längst i söder. Vissa av dem stannade dock då allt fler holländare (här kallade boer) började slå sig till ro i södra Afrika, bedrivande en hård linje mot urinvånarna. Dessa första vampyrer var av både Camarilla och Sabbat, men de var så få att konkurrens och stridigheter knappast förekom, var och en höll sig på sin kant.

När koloniseringen så småningom ökades i början och mitten av 1800-talet ökade också Camarillans intresse för regionen. Man uppmanade flera vampyrer från organisationen att resta ned hit för att stärka Camarillans fäste, självfallet främst i de begynnande städerna. De flesta som reste hit under uppmaning var av Ventrueklanen medan de som kom hit från andra klaner anledande av andra anledningar, inte sällan för att de fått det för hett om fötterna i Europa. Detta ledde till att Ventrueklanen fick en mycket stark position. Den mest framträdande vampyren var och förblev Ventrue Sir Leam Brook. Denna hade kommit hit redan på 1700-talet och blev Kapstadens första prins.

När man på 1880-talet fann både guld och diamanter i denna region ökade både den mänskliga invandringen och vampyrernas. Även Giovanniklanen blev nu representerad då de drog igång ett av de större inmutnings- och gruvsdriftsföretagen.

Cecil Rhodes projekt om att sammanbinda södra och norra Afrika till ett enda stort Brittiskt imperium stöddes både av Sydafrikas (dåvarande Kaplandets) prinsar och av de mäktiga vampyrerna hemma i London. Man resonerade att en civilisering av Afrika inte kunde vara annat än bra för Camarillan. Afrikas inland som det såg ut med ociviliserade och utspridda infödingsstammar var ingen attraktiv plats för en vampyr att bosätta sig på, med undantag för en del kringresande Gangrels. Dessa planer blev emellertid svårare att genomföra än vad man först trott. Det visade sig att de små Boerrepublikerna som låg i vägen hade en ganska kraftig uppbackning av Sabbaten.

Striderna blev hårda men till slut stod engelsmännen och Camarillan som segrare. Senare, i början av 1900-talet, bildades Sydafrikanska Unionen där boer och britter fick samma rättigheter. Det stora imperiet som Cecil Rhodes och de vampyrer som stått bakom honom drömt om blev

dock aldrig verklighet. I och med Boerkrigen blev dock Sabbatens planer på att kontrollera hela Sydafrika kraftigt grusade och de skulle hålla sig lågt en lång tid framöver. Däremot stärkte de sin makt i den framväxande staden Johannesburg och den nuvarande huvudstaden Pretoria, städer som numera är helt kontrollerade av Sabbaten.

Vid denna period drog sig Sir Leam tillbaka och en annan Ventrue av boerskt härkomst vid namn Heinrich van Breden tog över prinskapet i Kapstaden, centrumet för Sydafrikas vampyrsmåsamhälle. Detta skedde på Sir Leams eget initiativ, trots att förhållandet mellan honom och Heinrich aldrig verkat vara speciellt bra...

I den mänskliga världen var boerna i majoritet (bortsett från de svarta) och blev också det folk som kom att dominera samhället. De höll fast vid sina gamla traditioner med mycket jordbruk och slavarbete. Gruvdriften och fyndigheterna av guld och diamanter blev dock något man satsade stora pengar i, inte minst från Englands håll.

Åren gick, landet industrialiserades och moderniserades allt mer, det vita förtryckarsamhället gentemot de svarta levde dock kvar, kanske i ännu högre utsträckning än i andra afrikanska länder. Vampyrpopulationen ökade i takt med den mänskliga. Camarillan behöll sitt centrum i Kapstaden och längs kusten medan Sabbaten var starkare i Johannesburg och i inlandet. Strider förekom då och då men oftast i form av mindre attentat eller försök till infiltrationer och aldrig genom något storskaligt krig. Årkebiskop i Johannesburg var och är Lasombran Frans Wendel.

Kapstaden idag, 1983

"Den fuktiga dimman låg som ett täcke över den stora och fula kåkstaden. Stanken spred sig längs de vindlande gatorna och många av de så kallade husen såg ut att vara byggda av skräpmaterial, redo att falla ihop när som helst. Majoriteten av befolkningen utgjordes av svarta män, många hade familjer som bodde ute på landet medan de själva arbetade i staden. Här fanns dock många prostituerade och könssjukdomarna och AIDS spred sig som en löpeld genom leden. På natten var stora delar av kåkstaden nedsläckt, men här och var lyste det och från husen kunde man höra högljudda röster. Därinne satt mestadels människor som försökte dränka sin misär i sprit. Om man däremot lät blicken vandra in mot stadskärnan så möttes man av en helt annan bild. Här kunde man nästan identifiera sig med vilken europeisk storstad som helst,

om man bortsåg från värmen. Höga hus och en välbyggd infrastruktur, några moderna bilar som då och då susade förbi på den upplysta gatan. Här och var fanns också några enstaka individer som begett sig ut i natten, sin egen del av dygnet, för att släcka sin törstande hunger, för att dricka blod..."

Idag (1983) är kapstaden en modern storstad omgiven av en fattig kåkstad där de svarta arbetarna bor, dessa har mycket få rättigheter och måste ständigt bära sitt pass med sig. Inne i den fina staden bor många vita, gamla boer och engelsmän. I utkanterna, dock ej mot kåkstaden, finns även fina villor med stora tomter och swimmingpools.

Nattens folk är inte koncentrerade till någon speciell stadsdel utan kan hittas både i kåkstaden, i medelklassområdets höghus och i de rikas villor. Däremot så är de flesta av klanernas boningar ganska koncentrerade till en och samma plats. Nedan kommer varje klan att beskrivas och efter den allmänna beskrivningen beskrivs också de vampyrer av den klanen som bor i staden. Sammanlagt finns det (såvitt man känner till) 23 vampyrer i Kapstaden.

Ventruë

Ventruëklanen har alltid haft den officiella makten (prinspositionen) i Kapstaden. Sir Leam Brook var (och är) stadens äldsta och mäktigaste vampyr som de flesta andra (åtminstone de med någorlunda vett i skallen) hyser stor respekt för. Han var det självklara valet då staden skulle få en prins och styrde efter det staden med järnhand, ingen vågade öppet sätta sig upp emot honom även om det förekom en hel del spänningar från Brujahklanens håll, ledda av den karismatiske Luther Williams (se nedan). Många i Sir Leams egen klan hade inte heller ett särskilt gott öga till honom, de tyckte bara att han tillgodosåg sina egna intressen. Den näst starkaste vampyren inom klanen var (och är) den gamla boern Heinrich van Breden. Någon öppen opposition vågade dock denne aldrig direkt visa utan rättade sig alltid efter sin ledares beslut, om än då och då med vissa reservationer.

Det var främst Ventruëklanen som stödde planerna på expansionen norrut, även om just Heinrich var något negativt inställd till att kämpa mot sina mänskliga ättlingar. Det som vågade för expansionen var dock att den förmodligen skulle stärka Ventruëklanens ställning ytterligare, civilisera större delar av Afrika för att göra det mer attraktivt för vampyrer att bo där samt att undanröja Sabbatens positioner i norr. Cecil Rhodes var endast bevakad av vampyrerna, aldrig kontrollerad av dem då det helt enkelt inte var nödvändigt. Men kriget gick inte riktigt som planerat, både människor och vampyrer fick stora problem. Sabbaten var starkare än man trott, likaså boerna. Till slut insåg Camarilla-vampyrerna med Sir Leam i spetsen att

kriget skulle bli mycket svårt att vinna fullständigt och förlusterna skulle bli (och hade egentligen redan blivit) mer förödande än vinsterna. Han lyckades sluta ett avtal med Sabbatens lokale ledare Frans Wendel om en fred, eller i varje fall en längre vapenvila, dock inte till Camarillans nackdel på något sätt. Strax därefter slöts även ett förbund mellan det engelska Kaplandet och de boerska fristaterna som tillsammans bildade Sydafrikanska unionen. Ventruëklanen som tidigare utgjort hälften av stadens vampyrbefolkning blev nu kraftigt decimerad.

Efter denna stora operation som faktiskt blev ett nederlag bestämde sig Sir Leam för att dra sig tillbaka. Han utsåg då (till fleras förvåning) Heinrich van Breden till sin efterträdare. Visserligen var Heinrich kanske den bäst lämpade och dessutom Ventruëklanens gamla primogen, men man hade ändå förväntat sig att Sir Leam skulle försöka få en lojal nickedocka till makten och kunnat styra från skuggorna. Uppenbarligen hade den gamla vampyren tröttnat på politiken och maktspelet och bestämt sig för att dra sig tillbaka. Även Luther Williams aspirerade på prinstiteln och en kort maktstrid utbröt, dock nästan helt utan blodspillan. Då det visade sig att Heinrich hade starkast stöd hos de andra klanerna (säkert fortfarande mycket p g a gamle Leam) drog sig Luther tillbaka. Sen den dagen har det dock rått en stark fiendskap mellan honom och Heinrich och Luther har efter Sir Leams tillbakadragande inte hållit inne på kritiken och motsättningarna.

Även Heinrich ställning har varit stark, men inte alls lika stark som Sir Leams. De andra städernas vampyrpopulationer har blivit allt mer självständiga gentemot huvudorten Kapstaden och även i den egna staden har konflikterna blivit allt fler och spänningarna starkare. Även om Sir Leam aldrig blandade sig i konflikter visste man att han alltid fanns där i bakgrunden vilket säkert avskräckte många, kanske främst Luther Williams, det största hotet mot Ventruës maktposition i staden. I början av 1930-talet gjordes en mindre offensiv från Sabbatens håll, antagligen mest för att pröva stadens Camarillavampyrer. Men då visade sig plötsligt Sir Leam igen och slog tillbaka detta pack som försökt smyga sig in i staden. Därefter återgick han till tystnaden i sitt hus, men nu visste alla, både Camarilla- och Sabbatvampyrer, att han var att räkna med i krissituationer.

Tio år senare skedde dock ett attentat mot Sir Leam. Man misstänker starkt att det var Sabbaten som låg bakom detta. Sir Leam överlevde mordförsöket men försvann bara några dagar senare och sen dess har han inte setts till någonstans, åtminstone finns det ingen som öppet gått ut med att man känner till något om vad som hänt med den gamle Ventruen utom Malkaven Jimmy Andrews och honom är det få som tar på allvar. Vissa tror att Sir Leam blev mördad eller kidnappad i ett andra attentatsförsök, andra tror att han bara gått under jorden i fruktan för sitt odöda liv. Rykten florerar ständigt att han finns kvar

i Kapstaden, men endast Jimmy vågar påstå sig ha träffat honom.

Efter Sir Leam Brooks försvinnande har tiderna blivit allt svårare för den nuvarande prinsen, men Ventruëklanen är fortfarande stark och man har mer eller mindre stöd av alla de andra klanerna utom den kanske jämnstaka Brujahklanen. Sabbaten har dock inte inlett den stora offensiv man förväntade sig efter attentatet mot Sir Leam. Sammanlagt finns idag sex Ventruëvampyrer, Sir Leam ej medräknad. Deras havens ligger uteslutande i de finare delarna av staden, vackra och lyxiga villor, ofta med en gammalmodig arkitektur. Alla är vita och samtliga har boerskt eller engelskt ursprung. Många människor på nyckelpositioner som t ex polischefen, viktiga politiker och företagsledare är kontrollerade av vampyrer i klanen. Klanen är kanske inte helt enad, men de samarbetar mer än i många andra städer och står sida vid sida mot hot som Luther Williams anarker och Sabbaten.

Elysium

Stadens Elysium ligger i Ventruës distrikt och består av en gammal kolonialvilla från 1700-talet med en imponerande, restaureerad, fasad. Villan döljer sig dock delvis bakom en tre meter hög mur som håller ovälkomna besökare ute. Flera av Heinrichs vakter och lakejer rör sig även på innergården och bevakningssystemet är toppmodernt.

Inne i huset är allt strålande och välskött, men med den gamla renässansstilen kvar. Väggarna kläs av berömda tavlor av mänskliga såväl som omänskliga konstnärer. Vid väggarna står även statyer och taken hålls upp av vita marmorpelare. I den undre våningen finns i första hand en stor sällskapssal och en lika stor matsal. På övervåningen finns flera mindre rum och här finns även mindre lägenheter för betydelsefulla gäster. Under huset finns en stor källare där Prins Heinrich har sitt mottagningsrum och sin residens. Här finns även fängelsehålor och tortyrtrum samt en krypta där kvarlevorna av Gangrelen Maurice ligger begravda.

Det är främst stadens elders och Ventruës som besöker detta hus om nätterna. Då och då kommer självklart även andra för att tala med prinsen eller ev. någon av de andra vampyrerna som brukar hålla till här. I detta hus skapas många av de intriger och planer i det avancerade maktspelet som existerar bland stadens mäktiga vampyrer.

Det händer att Heinrich anordnar både mindre och större tillställningar i villan, dit anarkerna självklart aldrig är bjudna och heller aldrig kommer. Under den senaste tillställningen kom dock Luther Williams dit objuden vilket ledde till en mycket tryckt stämning, även om han själv låtsades vara mycket vänskaplig med sina rivaler. Detta tyder på att en upptrappning och kanske en stor konflikt är nära...

SIR LEAM BROOK

Bakgrund

Sir Leam föddes år 1413 på ett gods i södra England. Hans far dog en tidig död och som enda sonen fick han ta över posten som godsherre och adelsman redan som fjorton-åring. Han skötte emellertid uppgiften bättre än någon förväntat sig och lyckades knyta kontakter med betydligt fler inflytelserika personer än hans far ens träffat. Redan som ung blev hans namn känt bland Englands "finare" kretsar. I London startade han ett handelsbolag och flyttade också dit vid trettiosju års ålder. Några år senare blev den framgångsrike och respektable Sir Leam omfamnad av en gammal Ventruevampyr av låg generation bosatt i staden. Han kom dock i mitten av 1600-talet på dålig fot med både sin mästare och flera andra av Londons vampyrer tack vare en hemlig men dessvärre avslöjad kärlekshistoria med en illa ansedd vampyr som senare skulle sluta sig till Sabbaten... Efter denna episod blev Sir Leam mycket känslokall och cynisk.

Detta slutade med att han reste från staden och han hamnade ganska snart i södra Afrika. Här var han till en början nästan ensam som vampyr och de som kom senare för att slå sig ned var oftast yngre och svagare än han, inte sällan avfallingar som tagit sin tillflykt hit. När sedan den mänskliga och odöda populationen växte var det Sir Leam som organiserade Camarilla-vampyrerna efter europeiskt manér. Han blev också den första av Kapstadens prinsar då det egentligen inte fanns något bra alternativ.

Sir Leam tog sin uppgift på allvar, de flesta skulle nog klassa honom som en hård men rättvis ledare. Han var dock snål med att dela av med sig av makten, istället ville han ha full kontroll själv. Detta var det flera som grämde sig över men ingen vågade sätta sig upp mot honom.

Under mitten av 1800-talet ökade den mänskliga inflyttningen kraftigt och där-

med också vampyrernas, främst från hans egen klan. Många var mer eller mindre beordrade att komma för att stärka klanens och Camarillans fäste. Han fick även mer kontakt med de mäktigare prinsarna i Europa och under en tid fanns (till Leams förtret) en Arkont i Kapstaden.

Då hans stora projekt att stödja människan Cecil Rhodes planer samt röja bort Sabbaten i Afrika misslyckades kände han att det var dags att lämna makten och politiken. Han visste att hans popularitet och styrka hade minskat på grund av detta, men det var inte av rädsla som han avgick utan för att han helt enkelt tröttnat, viljan fanns inte kvar. Istället drog han sig tillbaka till sin villa för att studera. Till sin efterträdare föreslog han Heinrich van Breden. Inte för att denna var en vän eller allierad utan för att han helt enkelt verkade lämpligast som prins. Sir Leam själv levde i lugn utan att blanda sig i andras affärer. Han plöjde igenom bok efter bok om historia, politik, medicin, filosofi, ockultism m.m.

Då Sabbaten gjorde ett utfall mot staden kände han ändå sin gamla beskyddande plikt komma tillbaka. Han var tvungen att hjälpa sina gamla undersåtar mot detta alvarliga hot. Så svårt var det dock inte att handskas med denna första gång, men andra gången de kom så var de efter honom... Attentatet med syfte att ta hans liv utfördes av deras förmodligen äldsta och bästa krigare. Med sig hade de också en speciell elfenbensdolk som han nästan kunde känna hur livsfarlig den var om den användes mot honom. Antingen hade de underskattat honom eller så hade han bara en väldig tur, men han lyckades göra ned en av motståndarna och fly därifrån med sitt odöda liv i behåll. Därefter har han hållit sig gömd och bara haft vissa kontakter med sin gamle vän Toreadoren Lady Isadora. Sir Leam är kanske inte direkt den rädda typen men han har fått reda på att en mycket mäktig så kallad "Hachnid"-dolk skapats bara för att ta kol på honom och hans liv i det dolda kan ses som ett försiktighetsmått. I sin luxuösa källarlokal som ligger dold under en av stadens höghus har han lugnt kunnat fortsätta sina studier, nu med tanke på dolken än mer inriktade på voodoo och svart magi. Till sin hjälp har han också några lojala lakejer. Om han blir meddelad om inre konflikter inom Camarilla kommer han nog inte att lägga sig i, det får de sköta själva, om det inte blir öppet krig vill säga. Men om Sabbaten gör ett nytt utfall så kommer han att blanda sig i, men kanske bara anonymt...

Personlighet

Sir Leam är en relativt gammal vampyr och beter sig också som en sådan. Han har tröttnat på att styra, ställa och leda andra och vill egentligen mest vara ensam. Livet som enstöring trivs han numera ganska bra med, även om han då och då kan drabbas av leda. Hans gamla maktmedvetna och kontrollerande personlighet lever dock kvar under ytan och kan lätt glida fram igen i umgänge med andra vampyrer. Tidigare såg han Kapstaden som sitt gods, sig själv

som herden och de andra vampyrerna som fåren han skulle styra. Men nu har han lämnat styret åt fåren själva, han har gjort sitt. Lite ansvar känner han dock fortfarande, speciellt när det kommer till alvarligare hot som Sabbaten, då vaknar lätt "beskyddaren" inom honom upp igen. Han är ganska stel och tråkig i sitt sätt och kan stundom verkligen utstråla pondus och viljekraft men stundom också ålder och trötthet.

Utseende

Med sitt korta, välkammade svart-gråa hår och sin välansade mustasch ser Sir Leam ut som en mycket stilig man i 45-års åldern. Hans ansikte är stelt och allvarligt, ibland ser han trött ut, ej i sällskap med andra dock. Normalt har han en mycket upprätt och elegant kroppshållning och går klädd i fina nysydd 1700-tals kläder. Då han går ut för att jaga drar han dock över en trenchcoat för att inte dra uppmärksamhet till sig.

HEINRICH VAN BREDEN

Bakgrund

Heinrich föddes 1598 i Holland. Han kom från en väl ansedd och välbärgad familj som under hans uppväxttid emellertid hamnade i ekonomiska bekymmer. Detta ledde till att Heinrich lämnade hemlandet vid trettiofem års ålder och tog sin familj till de holländska bosättningarna i södra Afrika där han ville pröva lyckan. Där blev han med ett ganska litet starkapital snabbt en storman och drev ett plantage med många negerslavar. Då han nått de femtio blev han omfamnad av en Ventruevampyr. Denne introducerade honom till vampyrvärlden och stannade med honom några år för att sedan resa vidare. Hans syfte med att ge Heinrich evigt liv var förmodligen att få en kontakt och undersåte i Afrika som kanske i framtiden kunde hjälpa honom på ett eller annat sätt. Dessutom var och är Heinrich en idealisk Ventrue, konservativ och maktthungrig.

Heinrich insåg dock snabbt att ledarrollen i Sydafrika då ganska knäpphanta vampyrvärld redan var upptagen. Sir Leam var äldre och mäktigare, någon som alla hyste respekt för, så även Heinrich. Till en början försökte han vinna Sir Leams förtroende och ta rollen som hans högra hand, men Leam verkade inte vilja släppa någon in på livet, ens från sin egen klan! När sedan Kapstaden blivit så stor att man inte bara formellt utan också officiellt behövde en prins så blev det självfallet Sir Leam. Som den näst äldste Ventruren och för att han bott länge i regionen valdes dock Heinrich in i prinsens primogen. Det var dock förvånansvärt hur lite inflytande rådet fick i praktiken. Visserligen var Sir Leams beslut oftast bra och kloka i Heinrichs ögon, men han retade sig otroligt mycket på att inte få vara med och bestämma. Han hade och har fortfarande precis som alla andra en oerhörd respekt för Sir Leam. Men med tiden började hans avundsjuka och maktlöshet omvandlas till hat. Han försökte hitta stöd inom den egna klanen för att motarbeta ledaren, men då stödet inte infann sig vågade han inget göra, för med niggern Luther Williams skulle han inte samarbeta för allt i världen!

Till slut föll det sig dock så att Sir Leam avgick och gav sin titel med allt vad det innebar till Heinrich. Detta var efter den halvt om halvt misslyckade offensiven norrut. Om Sir Leam hade försökt utse någon annan till sin efterträdare (vilket Heinrich först också trodde skulle ske) hade han varit bered till kamp, för nu var det hans tur! Men som det föll sig blev inte kampen så svår, Luther Williams aspirerade också på posten men med Sir Leams stöd var det inte svårt att skaffa stöd för sin sak och sopa den förhatliga Brujahns hot under mattan.

Som protest avgick Luther Williams ur primogenet och startade i stället en anarkrörelse i staden som varit till stort förtret för Heinrich under hans regenttid och gjort att de skrattat åt honom borta i Europa (åtminstone tror han det själv). Rörelsen har visserligen hållit sig betydligt mer lugn än liknande grupper på andra ställen i världen, men dess blotta existens är mycket nog. Det enda problem Sabbaten ställt till med är egentligen att de röjt gamle Sir Leam ur vägen. Denne försvarade staden då Sabbaten gjorde ett utfall men tio år senare utfördes ett attentat mot honom. Han överlevde men bara ett par dagar efter var han spårlöst försvunnen. Detta har varit till både för- och nackdel för Heinrich. Han har (mer eller mindre) sluppit oroa sig för att Leam skulle kräva tillbaka sin position eller styra hans beslut på annat sätt. Nu är det hann som är herren på täppan, men tyvärr inte en lika stark herre... Sen Sir Leams försvinnande har anarkrörelsen växt och flyttat fram sina positioner. Hans stöd har stadigt sjunkit de senaste åren vilket är oroande, men ännu är det han som har makten! Han hatar Luther Williams över allt annat men vågar inte ta till för drastiska metoder mot denne då han helt enkelt blivit för stark. Heinrich vill inte ha ett öppet krig då han känner på sig att Sabbaten då tar tillfället

i akt... Negerbosättningen Port Elisabeth i öster är helt kontrollerad av Luther Williams allierade, alla vampyrer av andra klaner än Brujah har flyttat från kåkstaden, antingen till Kapstaden eller till något helt annat ställe.

Heinrich kontrollerar också starka positioner inom den mänskliga världen i form av poliser, militärer, politiker och rika företagsmagnater. Det Apartheidsystem som finns idag har Heinrich i mångt och mycket varit med att utveckla, den gamle slavägarens negerförakt finns fortfarande kvar hos honom, konservativ som han är.

Upptredande

Heinrich är en mycket känsloladdad man som aldrig varken fått eller gett speciellt mycket kärlek i sitt dödliga liksom odödliga liv. Han är maktlysten, kall och målmedveten och ser sig själv som den perfekta ledaren. Han är en beräknande strateg som tar det lugnt och bygger upp saker sakta, olikt Sir Leam som mer var en handlingens man under sin regenttid. Liksom sin motståndare Luther Williams är han även engagerad i den mänskliga världen och vid samtal med honom framgår det tydligt var han står, han räds inte för att säga vad han tycker. Han talar oftast lugnt men (om det inte handlar om en mäktigare vampyr eller en allierad) med ett uppenbart förakt. Att han är en besserwisser förstår man direkt.

Utseende

Han går numera alltid klädd i dyra svarta kostymer av tjugotalssnitt. Han ser ut att vara i femtioårsåldern med grått, vågigt hår kammat bakåt och avslutat i en hårpiska. Det högra ögat pryds av en monokel.

FRANS STÜBEL

Frans tillbringade sina första 30 år som vampyr i Tyskland i slutet av 1700-talet. Men han trivdes inget vidare där, han kände sig alldeles för kontrollerad av sin ganska unga mästare. Så han gjorde uppror, och reste. Efter många års kringresande hamnade han till slut i Kapstaden. Här var vampyrpopulationen liten och han tyckte sig komma bra överens med de flesta, utom Luther Williams Brujahs förstås, men på den tiden fanns ju Sir Leam där och då var de inte mycket att oroa sig över.

Sen Heinrich blev prins har Frans suttit i primogenet som representant för Ventrueklanen. Han är väl inte så där överförtjust i Heinrich men samarbetar med honom eftersom de är av samma klan och har liknande tankar om hur t.ex. utvecklingen skall se ut i människovärlden. Skulle dock Heinrich visa sig för vek i framtiden kanske det blir Frans tur att ta över ledningen, något som han alltid drömt om.

ELVIRA BRACHT

Elvira är född i Sydafrika, också hon i en Boersk familj. Hon är avkomma till Heinrich och blev vampyr på 1820-talet. Då liksom nu var hon vacker, med en riktig ung-

domlig skönhet. Till den yttre personligheten är hon sin mästars raka motsats. Hon är öppen, trevlig och tycker om att prata om alla möjliga saker. Vissa tycker att hon är tröttsam, andra att hon är bedärande. Det är mycket möjligt att Heinrich gjorde henne till vampyr för att han kände att han behövde lite sällskap och prat om annat än bara maktspel och politik. Elvira är nämligen mycket filosofiskt lagd och kan snärja in andra i djupa diskussioner.

Rent politiskt har hon inte öppet velat ta ställning även om alla alltid tagit det för givet att hon stödjer sin mästare. Men nu på senare tid har hon börjat kritisera hans nitiska negerhat och hans allt för starka engagemang för den mänskliga världen.

BRIAN KINGSLY

Brian är den yngste av venturevampyrerna och kanske den som är mest utanför klanen. Han kommer visserligen från en rik familj i Sydafrika men han alltid ogillat förtrycket av landets ursprungsbefolkning. Hans mästare lämnade honom i Kapstaden bara några år efter att han blivit vampyr. Att behöva leva på blod och sova bort dagen tycker Brian är mycket plågsamt, men han är inte den som ger upp. Däremot har han alltid varit ganska feg. Han förde fram viss kritik till Prinsen en gång, men Prinsen hotade då med att kasta ut honom om han kom med sån "dynga". Sen dess har han hållit tyst, men snart måste det bli dags att ändra på detta! Brian har börjat fundera på att vända sig till Luther Williams. Han är en känslig och empatisk person som ogillar våldsamma lösningar. Han är kanske ingen handlingens man, men han tar alltid parti för de svaga och försöker göra vad han kan och vågar.

De senaste tio åren har Brian varit djupt förälskad i Elvira och det har varit en av anledningarna att han inte velat dra Heinrichs vrede över sig. Men det verkar inte riktigt som att Elvira vill ha honom, så länge hon är hans vän är det dock någonting...

CHARLES FERGUSON

Här har vi ytterligare en man som, liksom Sir Leam, har sitt ursprung i Storbritannien. Charles kom till Kapstaden i samband med boerkrigen som engelsk major. Under kriget blev han dock omfamnad då även vampyrerna var i behov av fler kämpar. Hans mästare var en av dem som föll för Sabbatens hand i kriget. Därefter fick han Sir Leams beskydd tills han kunde klara sig själv i vampyrvärlden.

Charles beter sig fortfarande som en engelsk gentleman mot kvinnor men som en hård militär mot män. Han förespråkar ett nytt krig mot Sabbaten som dödat hans mästare. "Hårt måste sättas mot hårt, det räcker inte med bara prat" är något man ofta får höra från honom. Han stödjer dock Prins Heinrich och anser att de har en ganska handelskraftig prins, även om det var bättre på Sir Leams tid.

SYLVIA LORDS

Sylvia är Avkomma till Charles och blev vampyr för bara tio år sedan. Hon är en ganska hård kvinna med ett avskräckande yttre. De flesta anser att hon är rätt dryg och tråkig. Charles däremot verkar tycka om henne, hon är officersdotter och en utpräglad rasist. Hon har faktiskt brutit maskeraden under ett par tillfällen då hon inte kunnat hålla inne besten. Detta har dock prinsen lyckats ordna upp utan större uppmärksamhet. Dock har hon fått bo kvar i staden ostraffad, prinsen har helt enkelt inte råd att mista ännu en klanmedlem och har blivit hårt kritiserad för detta i rådet.

Sanningen är dock mer komplicerad än så. Prins Heinrich känner sig sviken av sitt gamla Avkomma Elvira och har därför dragits allt mer till Sylvia då hon påminner mycket om honom själv. Att de har ett så nära förhållande som de faktiskt har är emellertid hemligt, endast den pliktrogne Charles känner till det och accepterar det.

BRUJAH

Brujahklanen har ett starkt fäste i Kapstaden och det har de haft länge. De har dock alltid varit i opposition mot den styrande Ventrueklanen men aldrig har de riktigt kunnat mäta sig med denna då Ventrue haft stöd av de andra klanerna. Men nu ser läget ut att hålla på att svänga. Den gamle Sir Leam är borta och förtroendet för Prins Heinrich sviktar. Vi tar det hela från början...

Luther Williams (som han idag kallar sig) var från början en av infödingarna i Sydafrika. Han fångades in av boerna och hölls som slav. En förbiresande Brujah vid namn Damien befriade många slavar, däribland "Luther". Han ville följa denna vita man som hjälpt honom, på så vis blev han lakej till Damien och senare hans Avkomma. Luther följde Damien på hans resor runt världen. I början på 1700-talet återvände han dock till sina hemtrakter och bosatte sig vid den större bosättning som skulle bli Kapstaden.

Från början var det få vampyrer där och Luther förstod att Sir Leam inte var någon man ville bråka med ensam. Med tiden blev det dock fler Brujahvampyrer i staden och klanen blev den största jämte Ventrue. Luther blev invald till prinsens primogen då Sir Leam inte hade mycket till val, så stor som Brujahklanen blivit. Hade han inte gjort det så hade kanske fler oroligheter följt. Vid den tiden började Luther rikta en viss opposition mot Sir Leam men aldrig alltför kraftig eftersom han visste att han var i underläge.

Luther var inte så entusiastisk till att avancera norrut men han var och är ingen vän av Sabbaten vilket fick honom att passivt delta i offensiven. Det var dock Sir Leam och hans allierade som fick ta den största smällen. Detta projekt var egentligen mycket gynnsamt för Luther och hans

Brujahs. Det resulterade både i att Ventrueklanen decimerades och att den mäktiga Sir Leam drog sig tillbaka. Luther såg där sin chans att vända på maktpositionerna, men han misslyckades. Sir Leams stöd av Heinrich gjorde att han låg i underläge. Vissa stridigheter utbröt mellan Ventrues och några av de yngre och hetlevrade Brujahvampyrerna, men blodspillan var liten och Luther stoppade det hela innan det blev öppet inbördeskrig. Istället protesterade han mot den nya prinsen genom att träda ur primomenet och starta en organiserad anarkrörelse. Denna rörelse har varit en stor nagel i ögat på Prins Heinrich och på senare tid har den flyttat fram sina positioner. Liksom prinsen är Luther engagerad i den mänskliga världen och stödjer ANC och de svartas kamp. Alla Brujahvampyrer utom en har svart hudfärg...

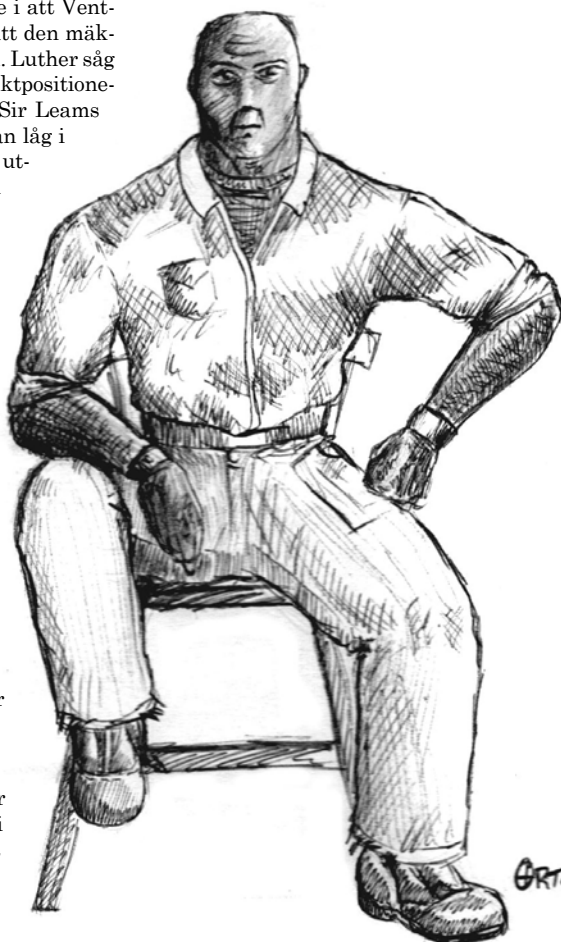
Högkvarter

Anarkerna har sitt högkvarter i de svartas getto. Det ligger i en stor källarlokal under ett gammalt ruckel till hus. Prinsen vet självklart om detta och har ständigt spioner runtomkring men Luther och hans bröder och systrar är inte dumma. De ser till att anordna div. skumma händelser kring högkvarteret som skall lura prinsen och få honom paranoid och när verkligt viktiga saker skall ske görs det med stor diskretion. Flera Lakejer finns utposterade runt högkvarteret som bevakning. I själva huset finns den gamle Jules, Luthers första lakej. Ibland befinner sig även ett par vampyrer här uppe. Källartrappan finns i en lönngång bakom en bokhylla. Nere i källarvåningen är allt väldigt enkelt, men inte slitet som uppe i huset. Där finns först en hall och sen ett större rum där vampyrerna håller till. Bortom detta finns flera rum med övernattningsmöjligheter under dagen.

LUTHER WILLIAMS

Bakgrund

Luthers mästare Damien är var på 1600-talet känd som en ganska hetlevrad ung Brujah av låg generation. Han var en riktig vagabond som reste runt och ställde till med oro där han hamnade. En sann rebell var han, men också väldigt destruktiv och ville främst bryta ned gamla mönster för att andra skulle kunna skapa nya, bättre samhällen. Luther (som på den tiden bar ett annat namn men sedan döpte om sig till något som var lättare att uttala på engelska) följde först med honom som en lakej men blev så småningom vampyr. Från att ha varit en ociviliserad inföding och slav blev han en ganska bildad man. Precis som

hans mästare lärt honom blev han snabbt självständig och valde så småningom att återvända till sina hemtrakter för att göra nytta där.

Där låg han i underläge och valde att istället för att gå i sin mästares fotspår genom att sakta bygga upp en rörelse som har möjlighet att ta makten över staden och göra om den till det bättre. Luther hade fått tag på böcker om det gamla Karthago och drömde liksom så många andra Brujahs om att återskapa det. Hans väg var till en början att påverka i primogenet men han förstod att detta inte fungerade. Därför startade han sin anarkgrupp, en rörelse som förespråkar frihet och har som mål att verkligen krossa det gamla samhället och styret. Det är mycket ovanligt att en så gammal vampyr gör något sådant vilket gjort att han blivit beryktad i anarkretsar.

Allt fler Brujahs flyttade dit och slöt sig till hans rörelse. Numera finns även en Gangrelvampyr ansluten till hans anarkgrupp och han hoppas på att fler vampyrer från andra klaner skall ställa sig på hans sida. Den svarta bosättningen Port Elisabeth har han full kontroll över genom sin allierade Rose Mylard som styr denna. Snart är det dags att slå till. Han kämpar både för människornas och vampyrernas sak - så länge Ventrue styr så kommer aldrig en rättvis och god värld att uppenbara sig. Om våld så krävs är han bered att använda det, men tiden måste vara rätt. Då

och då sker också vissa småaktioner och brott mot prinsens lagar på äkta anarkvis, men Luther dämpar det en del så att kriget inte kommer innan det blir dags.

Upptredande

Luther är ganska lugn i sitt sätt men håller inte inne på sina åsikter utan predikar dem ständigt till folk som kan tänkas ta hans parti, han känner först av främlingar om vilka åsikter de kan tänkas ha innan han börjar predika, eller ber dem gå... Han är mycket karismatisk och har en förmåga att binda folk till sig och få dem intresserade. Han utstrålar verkligen pondus (magesty), men inte alls på ett överlägset sätt som Heinrich utan snarare på ett kamratligt och enkelt sätt.

Luther är en mycket ärlig person som inte strävar efter egen makt eller andra egoistiska mål utan har som mål att förändra samhället till allas bästa, utom de gamla härskarnas förstås, ty de måste krossas för att nytt skall kunna byggas, resonerar han.

Utseende

Stor är det minsta man kan säga om Luther, han är en riktig jätte, över två meter lång och bred som en lagårdsdörr. Hans klädsel är ganska enkel, jeans och skjorta, bortsett från hans blekhet skulle han lätt kunna smälta in bland de svarta arbetarna. Hans hjässa är rakad och hans bruna ögon har en tendens att nagla fast andra vid väggen, trots att blicken sällan är sträng, om den inte riktas mot en fiende vill säga. Han kan vara både bister och leende, men även om han är mycket missnöjd med dagens situation har han en stark framtidstro.

MOBO GARIM

Mobo är Luther Williams högra hand. Han är liksom Luther själv född i en sydafrikansk stam. I slutet av 1700-talet blev han upptagen som Luthers lärjunge och lakej tillsammans med den man som nu kallar sig Jules. Mobo blev dock efter en relativt kort tid även han vampyr, omfattad av sin läromästare. Han har alltid gått i Luthers fotspår och varit hans högra hand och skugga. Men Mobo är av en mer otålig natur, kanske är det den gamle Damiens blod som brinner i hans ådror...

Då Sir Leam drog sig tillbaka ville Mobo gå till offensiv. Nu var det dags att rena staden, att under deras övervakande låta ett nytt, bättre samhälle växa upp för både människor och vampyrer. Det var nog med prat och tillbakadrömmande till det gamla Karthago, nu skulle något ske! Men Luther ville ta det lugnt trots att tiden var den rätta. Vissa strider uppstod på Mobos initiativ men Luther stoppade honom och sa att de måste avvakta och bygga upp en bättre utgångspunkt.

Strax efter detta kom Mobo i kontakt med en mycket intressant främling som pratade om att ta hand om Ventrue-vampyrerna snarast möjligt så att frihet kunde komma till staden. Mobo träffade i hemlighet denna vampyr flera gånger och

till slut avslöjade han att han var Luthers mästare Damien och att han numera tillhörde Sabbaten. Då Mobo verkligen kände att det var Damiens blod som rann i denna individs ådror var det inte svårt för honom att övertala Mobo att gå med i kulten. Därefter har Mobo ständigt rapporterat till Damien om vad som försiggår och är beredd att revoltera mot sin gamla mästare om det så skulle behövas. Det bästa vore dock om Sabbaten kunde utnyttja honom så att han gör deras kommande maktövertagande av staden lättare.

Mobo är gammal, vilket innebär att han inte handlar som en typisk ung och rebellisk Brujah. Han är mer beräknande och efterhållsam i sitt tänkande. Man kan leda ändå mycket av sina känslor snarare än av förnuftet även om han inte visar det. Han har aldrig behövt tänka så otroligt mycket själv heller, tidigare hade han Luther och nu har han Damien...

TAYLOR

Den storvuxna Brujah som kallar sig Taylor har sitt ursprung på plantagen i den amerikanska södern under början av 1800-talet. Där revolterade han dock mot sin godsägare och dödade honom efter att hans far blivit piskad till döds. Detta sågs av en Brujahvampyr som beundrade hans mod och räddade honom undan det hårda öde som väntade honom och gav honom ett annat, kanske ännu hårdare... Taylor ville söka upp sina rötter och reste till Sydafrika varifrån hans farfar blivit förd som slav. Där träffade han Luther som gjorde ett starkt intryck på honom. Han bestämde sig för att samarbeta och leva sida vid sida med denne man.

Taylor är den som kanske hårdast brinner för de svartas kamp i den mänskliga världen och han stödjer flera väpnade grupper. Prinsen har ofta varnat honom och hotat att kasta ut honom, men Heinrich vet att en sådan handling skulle innebära öppet krig och utan Sir Leam verkar han inte vara beredd till detta. Taylor är kanske den med mest muskelkraft i Luthers anarkgrupp. Under Boerkriget visade han sin styrka och sen dess har han varit beryktad i staden för sitt mod och sin dödlighet i strid. Taylor är inte bara en marionett i Luthers händer (så skulle nog inte Luther vilja ha det heller), men han ställer upp för honom så länge han har förtroende för honom och det har inte sviktat ännu...

RACHEL NAHAMI

Rachel är född 1945. Hon är mörkhyad och uppväxt på landet en bit ifrån Kapstaden. Hennes man bedrog henne inne i staden och han drog på henne flera könsjukdomar, hennes liv var bedrövligt. Dessutom kom ägaren av hennes mark förbi då och då för att utkräva sin hyra vilket inkluderade en betalning in natura...

Till slut tröttnade hon och flydde från sitt hem för att hamna i underjordiska organisationer kämpandes för de svartas rättigheter.

Efter hans stora hjälp i Boerkrigen var prinsen tvungen att låta Taylor skaffa sig en avkomma, eller gjorde i alla fall ingen åtgärd då han gjorde det (anarkerna har omfattat många personer som blivit dödade, men de har inte sagt att de legat bakom omfattningarna trots att det varit ganska uppenbart). Rachel sköter mycket av kontakten och hjälpen till de mänskliga organisationerna. Hon är inte i lika stor utsträckning som sin mästare för våldsamma lösningar. Dock är hon en sådan som ifrågasätter allt och är beredd att offra allt för sin kamp

JONNY J

Jonny är en av de yngre vampyrerna. Han är uppväxt i Harlem på trettiotalet och kom till Kapstaden för tjugo år sen, ditlockad av ryktena kring den i vissa kretsar mytomspunna Luther Williams. Prins Heinrich vägrade att släppa in honom i staden med motivationen att den redan var full, i synnerhet av orosskapande anarker. Men Luther har lyckats gömma honom på olika ställen. Då och då ser han till att synas bara för att reta prinsen. Heinrich har gjort vissa aktioner för att få tag på Jonny samt hotat Luther att vidta åtgärder mot honom om han inte följer prinsens beslut. Men Luther förnekar all inblandning och Heinrich kan inget bevisa. Jonny J är mycket rapp i munnen och modern i sitt sätt. Han gör i stort som Luther säger åt honom då han ser upp till sin ledare men han är ganska självständig. Trots att han ständigt måste gömma sig har han skaffat sig en del kontakter och ett par Lakejer i den (svarta) undre världen.

MARIA GABRAS

Maria föddes i Spanien i slutet av 1800-talet. Där levde hon som fattig på Madridsgator och fick livnära sig på att stjäla. En Brujah anark där utnyttjade henne som kontakt och efter en tid blev hon hans Lakej för att vid sekelskiftet bli omfattad. Därefter har hon rest runt och sett olika delar av världen. På 50-talet kom hon till Kapstaden och har sen dess stannat där. Det var på ett hår att hon fick stanna, men hon använde en ful taktik mot Prins Heinrich. Hon låtsades vara en betydligt mer lugn Brujah, villig att försöka dämpa stadens anarkkrafter och agera prinsens spion. Senare blev nog hennes dubbelspel ganska uppenbart, men prinsen har ändå inte kastat ut henne, antagligen av rädsla för ett öppet krig.

Maria är en skicklig spion och tvekar inte en sekund för att utsätta sig för fara om det kan hjälpa henne att nå närmare rörelsens mål- att störta prinsen och förändra hela samhället i Kapstaden för såväl människor och vampyrer. Maria har stort förtroende för Luther. Hon har dock börjat misstänka Mobo för att syssla med något skumt och tänker undersöka saken närmare.

TOREADOR

Toreadorklanen blev först representerad i Kapstaden 1830 i form av Lady Isadora. Denna artistiskt lagda Toreadorvampyr lyckades med sin charm snabbt vinna anseende i staden, kanske främst hos självaste Sir Leam själv. Hon skapade sitt haven i källarlokalerna till en teater hon startat upp i Kapstaden. De föreställningar hon sätter upp bevisas ofta av andra vampyrer. Mycket tack vare den dåvarande Prinsen Sir Leam blev hon invald i stadens Primogen där hon suttit tills nu.

Senare kom även en annan Toreador till staden, den bereste Lucas Lanchester och kort därefter omfamnade Lady Isadora den begåvade Linda Graham. För bara tio år sen anlände ytterligare en toreador, Carl Freiser. Han välkomnades av Prins Heinrich. Förmodligen för att denna ville stärka sina band med Lady Isadora och stärka sin ställning gentemot anarkerna. Toreadorklanen är dock inte speciellt väl sammanhållen. Lady Isadora och hennes Avkomma Linda håller ihop men både Lucas och Carl håller sig lite mer för sig själva. Både Isadora och Lucas brukar hålla fester och konstnärliga arrangemang av olika slag, de bjuder också in varandra men det råder en viss rivalitet och hatkärlek dem emellan.

Evighetens teater

Denna teater drivs av Lady Isadora. Teatern är ganska liten och sätter ofta upp mycket annorlunda pjäser. Dels sådana som hon själv skrivit och dels gamla men ganska smala verk. Teatern är mycket påkostad och dyrt inredd. Det är ett tvåplanshus med balkongläktare, alla reserverade för ev. "ljusskygga" besökare. Då den är byggd på 1800-talet (och visserligen restaurerad flera gånger sedan dess) är all inredning i stil med detta århundrade. Huvudrollerna spelas så gott som uteslutande av den unga och sköna Linda Graham. Den lilla skara som brukar gästa teatern består främst av rika människor från Kapstadens vita överklass. Ibland agerar teatern också festsal, men då endast för inbjudna.

LADY ISADORA

Bakgrund

Lady Isadora föddes i Turkiet i slutet av 1600-talet. Där gick hon i sin mors fotspår och blev kurtisan åt de rika herrarna. En Toreadorvampyr upptäckte dock hennes talang för att måla och spela teater och gjorde henne till stjärna på den tidens teaterscen. Kort därefter omfamnades hon efter att ha blivit tillfrågad. Isadora hade aldrig så stora problem med de nackdelar ickelevet innebar. Hon njöt av att suga blod ur sina tidigare arbetsgivare och stördes inte så mycket av att leva på natten då allt som haft med mörker att göra alltid fascinerat henne.

Snart flyttade hon till London, hon anlände dock efter Sir Leams avresa. Där blev hon känd som den självständiga och sköna Lady Isadora. Hon hade dock inte så rent mjöl i påsen som det kunde tyckas. Hon förförde folk och utnyttjade dem för att sedan slänga bort dem, såväl inflytelserika människor som unga vampyrer. Detta var spelet som tillfredsställde henne. Så småningom drev det dock henne i fördärvet. Då hennes tvivelaktiga och hänsynslösa beteende blev allt för uppenbart och direkt eller indirekt drabbade allt mer inflytelserika vampyrer hade hon till slut skaffat sig för många fiender. Hon blev tvungen att fly fältet och detta ledde till att hon hamnade i Kapstaden i början av 1800-talet.

Nu hade hon dock tröttnat på sitt gamla spel och dessutom insett vad det kunnat leda till. Istället ville hon förverkliga sig själv genom konsten i större utsträckning än tidigare. Hon såg till att göra ett gott intryck på den mäktige Prinsen Sir Leam och det lyckades mer än väl. Denna annars ganska kylige individ kunde mjukna upp i hennes sällskap och detta fick även en positiv verkan på Isadora själv. Innan hade den mjukhet hon visat mest varit spelad men sen sin ankomst till Kapstaden blev den allt mer äkta. Det goda förhållandet mellan dem ledde till att hon valdes in stadens primogen. Visserligen gjorde hon inte dåligt ifrån sig i den rollen men hon rättade sig ändå efter Sir Leams vilja då hon egentligen inte var så intresserad av att själv styra i staden. Däremot var och är hon nog den som haft mest inflytande på Sir Leam, kanske speciellt under deras privata sammankomster. De hade aldrig något passionerat kärleksförhållande men de utvecklade en stark vänskap, för dem båda den första av det slaget någonsin.

Lady Isadora ville ju dock satsa på konsten och hon såg till att grunda en teater kallad "Evighetens teater". Till denna skrev hon egna pjäser men lät även spela upp andra. Till teatern kom en del rika människor som var nyfikna just för att det var så originellt (inte sällan var historierna hämtade från Lady Isadoras vid det här laget med mänskliga mått mätt ganska långa liv). Hit kom även andra av nattens folk och det blev snabbt den viktigaste samlingsplatsen för släktet efter Sir Leams Elysium.

När Boerkrigen rasade deltog visserligen Lady Isadora men hon hade inte en så aktiv roll, krig var inte hennes sak. Tyvärr ledde ju kriget till att Sir Leam var tvungen att avgå. Han frågade henne om hon ville ta över Prinstiteln efter honom men hon tackade nej. Han sa dock att han ändå inte hade kunnat ge den till henne, det hade endast lett till komplikationer. Bättre var att låta styret gå över helt till Heinrich van Breden. Sen dess har Lady Isadora haft en mer aktiv roll i Primogenet och hon har så gott som alltid stött Prinsen.

Kring sekelskiftet kom ännu en Toreador till staden, Lucas Lanchester. Han hade redan tidigare bekant sig med Lady Isadora, i London... Där hade han varit en av de unga vampyrer hon krossat hjärtat på. Han försökte inte få ut någon direkt

hämd på henne, däremot startade han ett konstgalleri och försökte på så sätt locka folk från hennes teater. En stark rivalitet har sen dess funnits dem emellan. Deras "spel" är dock ganska intrikat, fiendskapen kan endast anas av en skicklig betraktare som förstår att de menar en helt annan sak än de säger i konversation med varandra. Sanningen är dock att Lady Isadora både kommit att hata och älska Lucas. Han ger sig inte och hon kan aldrig komma fram till vad det är han egentligen vill. Dessutom avundas hon hans konst men det avslöjar hon självklart inte.

Strax efter Lucas ankomst omfamnade hon själv en vampyr. Den sköna och talangfulla skådespelerskan Linda Graham, sedan några år teaterns primadonna. Denna har hon trivts bra med och hon ångrar inte sitt val.

Hon är den enda som känner till att Sir Leam är i livet och fortfarande befinner sig i Kapstaden. Han har ordnat möten med henne några få gånger, dels för att ha någon att prata med men han vill också höra en del om vad som föregår i staden då hans intresse inte svalnat helt. Lady Isadora tänker dock inte avslöja för någon att hon träffat honom.

Lady Isadora känner sig visserligen lite attraherad till Luther Williams som person och all den kraft som finns i honom, all denna utstrålning. Men hon gillar inte det han står för eller någon av hans rebelliska anarker. De har inte allt för sällan förstört hennes fester genom att komma oinbjudna. Det finns ingen klass på de därarna!

Uppträdande

Lady Isadora har ett mycket lugnt sätt och ger ett intryck av mjukhet och harmoni. Under ytan är hon dock betydligt mer beräknande och känslolokal. Men sen hon kom till Kapstaden har hon faktiskt sakta men säkert börjat återfå sitt hjärta som natten tagit av henne. Men ibland kan hon fortfarande vara ganska elak. Hon ställer ofta in sig hos andra och känns (för den som inte äcklas av sådant) allmänt trevlig att umgås med.

Utseende

Hennes turkiska ursprung görs sig påmint i hennes utseende, hon är mycket vacker men kanske inte fullt så fin som hennes Avkomma. Hon är smal och slank, har mycket raka drag och rör sig mycket sensuellt. Hennes långa, mörka hår faller bak över ryggen. Den starkt målade munnen ler nästan ständigt och då den öppnar sig är det en behaglig röst som strömmar ut. Hennes kläder är kvinnliga och fina, allt från 1800-talsmode till moderna kläder. Det är sällan men ser henne med samma plagg två gånger under samma år...

De andra Toreadorvampyrerna

Lucas Lanchester

Lucas föddes i Manchester 1786. Där växte han upp i en medelklassfamilj och började tidigt visa intresse för konst och måleri. Vid 30 års ålder var han ganska känd lokalt och blev kort därefter förevigad av en Toreadorvampyr. Ett par år senare flyttade han med sin mästare till London.

Där kom han i kontakt med Lady Isadora. Han upplevde henne som mycket fin och romantisk. Då hon visade intresse för honom blev han hennes helt och hållet, vissa andra varnade honom, men han avfärdade deras varningar som ren avundsjuka. Då han var som mest nere i henne och skulle kunna dö för henne blev hon plötsligt helt kall mot honom. Hon ville inte ens prata med honom längre. Han blev fullkomligt förkrossad och var nära att gå för att möta solen. Men ett av hennes tidigare offer fann honom lyckligtvis och kunde ge honom tröst. Hans kärlek övergick till stor del i hat. Även då hon lämnat staden kunde han inte få henne ur sina tankar.

Femtio år senare reste även han till Kapstaden. Hans mål var att bli hennes rival, att stjäla hennes offer från henne, att utmana henne en gång för alla. Men till Lucas förvåning hade hon slutat med denna grymma verksamhet. Istället fick han skapa ett alternativt konstnärligt centrum för stadens vampyrer för att konkurrera ut den teater hon nu verkade brinna för. Så han skapade ett galleri där han ställde ut sin egen såväl som andras konst. Detta lyckades inte riktigt, men han har sen den dagen haft ett komplicerat spel med Lady Isadora som är det viktigaste i hans odöda liv tillsammans med konsten. Hans nästa plan är att förföra Linda Graham och han är en bra bit på väg utan att Isadora känner till det...

LINDA GRAHAM

Linda kommer från en ganska fattig vit familj och är född i mitten av 1800-talet. Hennes talang för skådespeleri upptäcktes emellertid av Lady Isadora och hon drog henne upp ur fattigdomen, till teater-scenen. Så småningom blev hon också invid i den mäktiga Isadoras egen värld och tillfrågad om hon ville bli en del av den. Möjligheten till ett evigt liv kunde hon inte säga nej till.

Hon har haft ett ganska bra liv sedan dess. Isadora har ständigt skämt bort henne och beskyddat henne. Men nu börjar Linda bli less på det. Visserligen gillar hon att arbeta på teatern, men den kärlek hon hyst för Isadora har sinat. Istället har hon i hemlighet träffat hennes rival Lucas. Denne har hon blivit mycket fäst vid och hon får också en kick av att göra det utan sin mästares vetskap.

Linda är bedårande vacker och ganska karismatisk dessutom, hon utnyttjar dock inte denna karisma annat än på teatern. Hon går sällan ut för att jaga då Lady Isadora har en hel del människor i sin bekantskapskrets hon kan dricka av.

CARL FREISER

Carl är född i New York på 40-talet. Där spelade han jazz på olika klubbar. En Toreadorvampyr upptäckte hans ovanliga talang och gjorde honom ganska känd genom sitt skivbolag. Några år senare blev han omfamnad.

Han stannade ganska länge i staterna men tröttnade på livet där och reste i slutet av 70-talet till Sydafrika där han ville utforska den sydafrikanska musiken. Prinsen i Kapstaden tillät honom att bo där. Egentligen är han inte alls en stödjare av Heinrichs styre, men han har heller inga sympatier med anarkrörelsen. Carl koncentrerar sig främst på musiken och politiken kan andra få sköta, men han känner viss sympati för de svarta. De andra Toreadorerna tycker han inte speciellt bra om, men kommer ändå ibland på deras fester. Han lever lite vid sidan om och umgås mest med människor.

Gangrel

Gangrelklanen har länge funnits representerad i detta område, antagligen redan innan Sir Leam anlände. Men dess medlemmar har kommit och gått, precis som man kan förvänta sig av Gangrels. Klanen har främst haft sina tillhåll i utkanten av staden, nära till naturen.

Klanen har också varit olika stark under olika perioder men aldrig haft någon dominerande ställning i staden. Under senare hälften av 1800-talet satt Maurice, den äldsta av Gangrelvampyrerna i primogenet sen han fått Sir Leams förtroende. Men Maurice avled under Boerkriget. Gangrel var den klan som tillsammans med Ventrue led hårdast förluster under kriget. Efter kriget var faktiskt staden helt avfolkad på Gangrels då de som inte dött istället begett sig någon annanstans.

Under det senaste århundradet har dock tre nya vampyrer dykt upp och alla har fått tillåtelse av prinsen att bo i staden så länge de svurit på att stödja honom om anarkrörelsen skulle börja röra på sig. Dessa tre känner varandra men alla är de något av enstöringar. Då och då visar sig dock ett par av dem, Lisa och Marco, bland de andra vampyrerna medan den tredje, Richard, håller sig mycket för sig själv.

Boplatser

Benjamin har sin boningsplats i källaren till ett gammalt ruckel en bit utanför staden där hans lakej lever. Marco bor i en medelklassvilla i stadens utkant. Richard har inget riktigt hus, han bor i en koja och sjunker ned i marken under dagtid.

LISA GREN

Lisa är född i Sverige 1923. Hon var en tid brottsling och hamnade i fängelse som 17-åring för stöld och dråp. Hon lyckades dock fly och tog sin tillflykt till skogen där hon gömde sig i många år. Där träffade hon också på sin mästare som gjorde henne till vad hon är idag. Lisa har rest en del men hamnade ofta i tråkigheter då hennes dåliga moral och våldsamhet stuttit i. Till slut verkar hon dock ha lärt sig lite av sina misstag och flyttat bort till Kapstaden där hon levtt ett något lugnare liv.

Hon är inte speciellt omtyckt i staden men har blivit vän med Marco Dominici. Lisa kommer då och då in till staden och träffar de andra vampyrerna men oftast håller hon till i sitt haven och jagar om nätterna. Hon har dock planer på att bryta upp snart om ingenting nytt händer, det finns en hel del kvar att se och utforska nu när hon kommit till ro med sig själv. Lisa stödjer prinsen men intresserar sig inte för politik och maktspel.

MARCO DOMINICI

Marco härstammar från Sicilien där han föddes i mitten av 1800-talet. Där var han en vagabond som reste mellan de olika byarna och tog olika ströjobb. Någonstans i sina hemtrakter träffade han dock en ljuskygg vandrare som så småningom omfamnade honom. Ett tag var Marco förtvivlad och mycket olycklig för vad han blivit. Men med tiden lärde han sig att acceptera det. Han lämnade dock sin mästare som han aldrig tyckt speciellt bra om.

Efter att ha rest runt mellan olika städer i Europa utan att hitta någonstans han trivdes hamnade han så småningom i Kapstaden. Här kändes det till en början som att ickelevet skulle bli lättare och komplikationerna färre. Men på det området skulle han inte få rätt. Problemen har blivit många i Kapstaden, kanske främst p.g.a. hans egna misstag, han har helt enkelt involverat sig för mycket. Dels har han svurit trohet till Prinsen att ställa upp för denne om anarkerna skulle göra något och Marco är inte den som bryter en ed. Dock har han upptäckt att prinsens politik är totalt förkastlig, men bestämt sig för att blunda för detta. Det är dock inte det som är hans stora problem, han har bekantat sig en del med stadens Toreadorer då han tidigare haft positiva kontakter med folk från denna klan, nu har han dock blivit indragen i det spel som förekommer i den här staden. Först lyckades Lady Isadora övertala honom att spionera på Lucas Lanchester. Han blev dock olyckligtvis avslöjad men Lucas sa att han inte tänkte hämnas om Marco uppgav vad han ville att han skulle säga till Isadora. Marco är visserligen inte rädd för Lucas men han vill inte ha något bråk och Lucas verkar inte vara den ondsinta typ Lady Isadora påstått. Enda anledningen till att han gör allt det här är egentligen för att han inte kan slita blicken ifrån Linda Graham och Lady Isadora har lovat att lägga in goda ord för honom och försöka sammanföra dem.

RICHARD

Denna skygga individ kom sist av de tre, bara för 20 år sen. Ursprungligen har han varit föräldralös fiktjöv i England under det tidiga 1800-talet som blivit omhändertagen av en lakej till en Gangrel. Då lakejen så småningom blev omfamnad blev snart även Richard det, men det var som 15-åring. Senare blev hans mästare bränd av några Sabbatvampyrer de kämpade mot. Sen dess har han hatat både Sabbaten och

de Camarillavampyrer som inte ställde upp för dem. Därför har han mest levtt som en störing och rest runt i världen. Han har blivit en skicklig krigare och ingen man vill bråka med om man inte är mycket äldre.

Visserligen har han svurit att ta parti för Prinsen men efter att ha sett hur politiken förs så kan han spotta på den eden. Istället har han tagit kontakt med anarkerna och sagt att han är beredd att kämpa för dem om det skulle bli krig. Att prinsen för en dålig politik är inte enda anledningen till detta, Richard tror också att Luther Williams kommer att bekämpa Sabbaten effektivare. Dessutom hyser han (och de andra Gangrels) stor aggt mot den miljöförgiftande Giovannivampyren Angelo. Richard ogillar staden och lever därför ute i en koja.

TREMERE

Den första Tremeren som kom till staden lever kvar här än idag. Hans namn är Samuel Baker och han kom hit under 1700-talet, en bra tid innan den stora inflyttningen till Sydafrika börjat. Han kom hit främst för att studera svart magi och annan ockultism. Han gav Sir Leam sitt stöd men engagerade sig inte till en början så mycket i politiken. Han höll sig istället mest för sig själv och hängav sig åt sina studier.

Flera andra Tremeres anlände så småningom till staden under den stora befolkningstillväxten under mitten av 1800-talet. Samuel tog sig även en Avkomma under denna period. Men alla dessa har nu lämnat Kapstaden. En fick också sätta livet till under Boerkriget.

Efter Luther Williams avhopp blev Samuel invald i den nye Prinsen Heinrichs primogen. Detta var något han uppskattade då han redan lite smått börjat intressera sig för politiken.

Boningsplats

Samuel bor i är en gammal 1700-talsvilla i utkanten av staden som dock inte rustats upp så mycket och ser allmänt förgången ut. Där inne finner man något av ett museum av olika ockulta och svart magiförknippade föremål. Stämningen är ganska kuslig faktiskt, väggarna är täckta av skumma tyger i olika färger och ibland bara svarta. Överallt hänger föremål, alltifrån halmdockor till slitna böcker liggandes i en hylla gjord av elefantbetar. Han befinner sig ofta i sitt arbetsrum där han sitter i en högyrggad stol full av små utskurna dödsallar som upptäcks vid närmare granskning. På bordet framför honom ligger ofta en hel del böcker.

SAMUEL BAKER

Bakgrund

Samuel är född i England under sent 1500-tal. Han kom från en rik familj men efter några vilda ungdomsår skickade hans far honom till ett kloster. Där fick han upp intresset för att studera och forska om olika

saker. Han trodde, liksom de flesta på den tiden, på Gud. Men han blev aldrig någon from munk och brydde sig inte mycket om de synder han begick. Han sket i Gud eftersom han ansåg att Gud sket i honom. Utöver bibelstudier och annat började han i hemlighet forska i ockulta böcker och sådant som var mer eller mindre tabubelagt då det intresserade honom. Detta ledde till att han kom i kontakt med en del skumma kretsar vari en del Tremeres också rör sig...

Efter att ha blivit en av nattens folk forsatte Samuel sitt forskande. Han agerade egentligen mest hjälpreda till sin dominante mästare. Med tiden tröttnade han dock på detta och ville bryta loss från sin mästare, bli mer självständig. Han fick då tillåtelse att resa till Haiti och studera svart magi där. Detta var inte en uppgift han fick enbart av sin mästare utan även från högre ort. Då han kommit ganska djupt in i sina studier fick han vetskap om att de mäktigaste kulterna och den "farligaste" kunskapen stod att finna i ursprungslandet, i Södra Afrika. Därför begav han sig till Kapstaden för att fortsätta sina studier där.

Där blev han med viss tvekan accepterad av Sir Leam som hela tiden behandlat honom med stor misstänksamhet. Samuel gav dock alltid sitt stöd till denne starke regent då hans intresse inte låg i att aspirera på prinspositionen. Istället hängav han sig åt djupa studier kring svart magi och olika voodoo-kulturer. Då och då har andra Tremerevampyrer kommit på besök för att hämta kunskap av honom. Under slutet av 1800-talet bosatte sig även ett par yngre vampyrer för en längre period och i samma veva tog sig Samuel en Avkomma.

Boerkriget blev dock hårt för Tremere. En av de inflyttade dog den slutgiltiga döden och den andra reste tillbaka till mer civiliserade och lugna trakter. Samuel skickade även iväg sin Avkomma för att samla in information och kunskap åt honom från andra ställen i världen då han själv mer eller mindre växt fast vid sin stol i Kapstaden. Då Heinrich blev prins avgick Luther Williams i rådet. Heinrich (som tidigare fått en del hjälp av Samuel) tog då in Samuel i sitt primogen

Sen dess har Samuel både blivit mer inblandad och mer intresserad av politiken och maktspelet. Även om hans studier fortsatt så har de gått på halvfart, han har tröttnat en del på dem och han besitter redan väldigt stor kunskap på sitt område. Han ställer sig fortfarande officiellt på Prinsens sida men kräver allt mer utrymme i rådet för att hålla kvar sitt stöd. Numera syns han allt oftare i sällskap med andra vampyrer även om det inte är en jättevanlig företeelse. Till sin hjälp har han en väldigt lojal tjänare och tillika vampyr, närmare bestämt malkavpojken Edmund Burke som han även undervisar i svart magi.

Samuel anar att en upplösning är nära, hans plan är att spela ut Luther och Heinrich mot varandra för att sedan själv ta makten i staden (självklart med hjälp av magiska ritualer...). Han är dock inte dum och vet att sabbaten kan försöka något.

Han känner till att Sabbaten har visst samröre med Makalakulten som besitter kunskaper som t.o.m. överstiger hans när det gäller de riktigt kraftiga ritualerna. Men han har en viss säkerhet mot Sabbaten, han har blivit lovad förstärkning från klanen om han lyckas ta makten eller har goda chanser att göra det. Dessutom känner han till att Sabbaten inte är lika mäktig som Prinsen och många andra fruktar, men de är inte heller något att bara strunta i. Får han makten tänker han dock göra en ordentlig utrensning norrut då han vet att en hel del mäktiga kultplatser och försvunna föremål lär finnas där.

Uppträdande

Samuel är egentligen mycket cynisk och har inga skrupler för någonting. Det mesta av hans mänsklighet har lämnat honom vid det här laget, men så mycket har han ändå kvar att han kan visa en naturgen fasad av vänlighet om det skulle behövas. På senare tid har han blivit mycket manipulativ till sinnelaget och tar ofta tillfället i akt om han kan utnyttja andra, helst utan att de märker det. Det är inte kul att få honom till fiende. Han sätter i så fall först ordäntligt med skräck i sitt offer för att sedan leka med det en tid. Han undviker dock öppen strid och öppna konflikter då hans kunskaper konsentrerar sig på ritualer, svart magi och Thamaturgy .

Utseende

Samuel ser ut som en ung man, men knppast i sina bästa år... Han är mycket blek och har stora påsar under ögonen, man kan nästan se på honom att han är en av de största bokmalar som bevisat denna jord. Om de behövs kan han dock skina upp och ser då relativt fräsch och tillmötesgående ut.

MalkAvjan

För tillfället befolkas staden av två stycken galningar från denna klan om man kan kalla den så... Den ena, Jimmy Andrews, kom hit på 1864 under den stora befolkningstillväxten och blev omfamnad i Kapstaden. Hans mästare lämnade honom relativt snabbt och han fick försöka stå på egna ben, något han knappt ens klarat som människa och än mindre nu. Ingen av prinsarna har kört ut honom ur staden då han egentligen inte ställer till så mycket. Visserligen sprider han en hel del lögn, rykten och halvsanningar men ingen tror på honom ändå. Han har blivit lite av stadens byfåne som de andra vampyrerna skrattar åt bakom hans rygg.

Den andra, Edmund Burke, kom hit på 1930-talet. Han är knappt lika galen som Jimmy och betydligt mer städad i sitt beteende, men även han kan då och då uppträda väldigt skumt, han blev också omfamnad i en tidig ålder.

Boplatser

Jimmy Andrews bor i en fönsterlös lägenhet i ett av stadens höghus. Hela lägenheten är handmålad i skumma mönster och möblemanget är mycket kaotiskt och anorlunda. Här lever också ett par Lakejer varav den ena är en papegoja...

Edmund bor i en källare till under ett Avkommehem för föräldralösa svarta som han själv finansierar (genom en del ekonomiska tillgångar i form av en rik Lakej). Dessa dricker han blod av och dessutom utgör de hans egna voodoo-kult...

JIMMY ANDREWS

Denna helgalna individ kom till Kapstaden då hans familj tröttnat på honom borta i den nya världen och bestämt sig för att skicka iväg honom längre bort än där pepparn växer, d.v.s. till Kapstaden. I staden uppträdde han en del som underhållningsartist på gatorna. En Malkav som då bodde i staden såg Jimmy och kände att han var tvungen att omfamna honom. Detta gjordes utan Prinsens godkännande, men i stället för att ta Jimmys liv utvisades hans mästare (som redan innan hade mycket dåligt ryckte).

Det skulle dock visa sig att Jimmy inte var mycket bättre. Många har klagat till prinsen med tanke på hans galna upptåg och ständiga ryktesspridning. Men faktum är att han ofta blir inbjuden till sammankomster och annat mest som narr för de andra.

Saken är dock den att även om Jimmy är väldigt kaotisk av sig (dock inte på ett speciellt aggressivt sätt) och då han inte verkar ha mycket vett i skallen så är han inte så dum. Han har ingen normal hjärna och tänker på ett väldigt skumt sätt men någonstans i hans oregelbundna beteende finns en inre logik och ett intellekt som på något sätt planerar det hela. Jimmy vet att detta på ett eller annat sätt kommer att leda honom till en inflytelserik roll i vampyrvärlden hur underligt det än kan tyckas. Jimmy har faktisk en förmåga att kunna spå framtiden genom symboliska syner. Men det är bara han själv (om ens det) som vet vad som är sant bland alla hans lögnar och allt hans struntprat som syftar till att skapa förvirring.

EDMUND BURKE

Edmund kommer från en rik företagarfamilj i England och växte upp under slutet av 1800-talet. Han var dock en anorlunda barn som inte kunde gå till vanlig skola och som hans föräldrar knappast vågade visa upp mer än nödvändigt. Inte nog med att han var pyroman och intresserade sig för övernaturligheter och legender redan som mycket ung. Nej, Edmund kunde hitta på de mest underliga saker, som att börja skratta då han fick höra att hans mormor dött eller springa naken genom småstaden de bodde i med vansinnet lysandes i ögonen. Den lilla ortens enda vampyr, en Malkav, hörde talas om Edmund och såg till att träffa honom. Efter bara några möten kunde han inte låta bli fres-

telsen att omfamna den galna lille pojken, trots att han var så ung.

Sen sin tillblivelse dröjde det inte många år innan Edmund lämnade sin mästare för att bosätta sig någon annanstans, inte helt oväntat i Sydafrika, voodoos land. Här kom han tidigt i kontakt med Samuel som såg till att han fick stanna, sedan dess har Samuel varit hans mentor. Men Edmund är ändå ganska självständig och har skapat en egen kult eller sekt bestående av svarta barn. Han hjälper gärna Samuel då han får kunskap och beskydd i utbyte samt dessutom skulle få en kick av att kunna hjälpa Tremeren till makten då Edmund anar att det är dit han vill. Ofta uppträder Edmund mycket barnsligt och naivt men ibland är han också skärpt och cynisk som få. Han umgås en del med de andra vampyrerna (i första hand Ventrues och Toreadorer), främst för att hålla Samuel underäktad och spelar gärna med som deras kelgris eller liknande... Edmund har en förmåga att få reda på saker och ting genom en välutvecklad Auspexförmåga.

Edmund går klädd i svart kostym av tidigt 1900-tals snitt. Han har ett nästan ständigt leende över läpparna. Ibland kan man i hans ögon skåda elakhet och skadeglädje och ibland bara ett barns oskuldssfullhet och söthet.

Ungefär samtidigt som Sir Leam anlände en Nosferatuvampyr till dessa på den tiden ganska vilda trakter. Hans namn var Eron, han stödde Sir Leam och hade förmodligen den näst mest inflytelserika ställningen. Då Sir Leam så småningom bildade sitt primogen blev Eron en självklar medlem. Eron skapade också en avkomma i slutet av 1700-talet som han döpte till Efraim. Under Boerkriget försvann Eron, ingen vet om han blev dödad, tillfångatagen eller vad som hände. I varje fall blev hans avkomma Efraim invald i primogenet i hans ställe. Efraim har där hållit en ganska tillbaka-dragen roll men då och då kommit med kloka och väl valda inlägg. Efraim anses vara mycket mystisk och de flesta behandlar honom med stor respekt. Vissa tror att det var Efraim som tog livet av Maurice under Boerkriget då den avlidne varit fientligt inställd till Nosferatuvampyren och anklagat honom för konspirationsplaner och annat. Det finns dock inga bevis och ingen vågar kasta ur sig anklagelser helt öppet.

Innan han dog tog Eron också ytterligare en avkomma. Detta skedde precis innan Boerkrigets utbrott och den utvalde var en svart albino som Eron döpte till Andrej. Andrej har därefter letat reda på all information han kunnat tänkas komma över i äkta Nosferatuanda och sedan bytt den åt alla håll och kanter mot annan information. Andrej och Efraim har inget nära förhållande till varandra.

Boplatser

Efraim har tagit över Erons gamla boplatser, katakomberna till ett gammalt fängelse som numera är rivet och överbyggt med statsbebyggelse. Här har få varit och ingen kommer hit oinbjuden. Katakombernas gamla fångvaktare är Efraims vakthavande lakej och faktiskt äldre än han själv då han tidigare var lakej åt Eron.

Andrej å andra sidan bor på den soptipp som han även bodde på innan han blev omfamnad. Här har han grävt ut ett rum under sopberget där han vistas om dagarna. Om nätterna rör han mycket på sig för att kunna snappa upp information.

EFRAIM

Denna man går ständigt runt med en röd mask över ansiktet för att dölja sitt missbildade utseende. Han är lugn och tystlåten till sitt sätt och skrämmer många genom sin blotta existens. Han har en benägenhet att bara stå bredvid en helt plötsligt utan att man sett honom komma, bara tyst och iakttagande. Han har officiellt stött prinsen men är kanske inte lika lojal som det kan tyckas. Han är beredd att vända kappan efter vinden om det skulle bli nödvändigt, dock är han inte missnöjd med prinsens styre.

Han har ägnat de senaste 100 åren till att studera Sabbaten, i synnerhet den i Johannesburg och Pretoria. Han har till och med lyckats få in en spion i organisationen hur svårt det än kan tänkas vara. Därför känner han till att de inte är så starka och att de har sina svagheter. Han känner dock inte till deras förbindelser med Mobo. Då han känner att tiden är mogen skall han presentera sin information och se till att ett nytt anfall inleds mot Sabbaten.

ANDREJ

Man knappast påstå att Andrej är direkt ond eller har onda avsikter. Men han tar å andra sidan aldrig ansvar för eller tänker på konsekvenserna av sitt handlande. Hans smusslande och utbytande av information har lett till många problem och få är det som verkligen tycker om honom. Speciellt Efraim verkar tycka illa om honom eftersom hans handlande även ger dåligt ryckte till den äldre "brodern". På senare tid har Andrej börjat samarbeta allt mer med Luther Williams men han anar också att denne egentligen inte tycker om honom heller. Här i världen är han lämnad ensam och så lär det förbli...

Andrej är något så ovanligt som en svart albino, dessutom föddes han med krokig rygg och stödjer sig därför också symboliskt på en käpp. Han är lissmande och uppenbart spelat trevlig i sitt sätt.

Giovanniklanen kom till Kapstaden i slutet av 1800-talet. Syftet var att klanen ville engagera sig i gruvdriftsföretagen då man anade att det fanns stora pengar att känna där. Representanten som klanen skickade var Angelo Giovanni, en erfaren affärsman som tidigare drivit gruvföretag i Staterna. Han fick tillåtelse att flytta in i Kapstaden av Sir Leam under förutsättningen att han inte blandade sig i Leams affärer och att en viss del av hans avkastning skulle gå till prinsen. Angelo accepterade detta avtal och med hjälp av ett stort startkapital kunde han dra igång ett stort nätverk av företag där gruvföretagen var de viktigaste.

Angelo har gjort som han blivit beordrad och hållit sig lugn på sin egen kant. Dock har stadens Gangrels höjt protester mot hans agerande då flera av hans företag är de största miljöbovarna. Även anarkerna har ställt sig fientliga till honom med tanke på de extra svåra förhållandena de svarta arbetarna har i hans gruvor. För en tid sedan skedde ett stort attentat mot ett av hans gruvbolag men efter att förhört arbetarna misstänker man att varulvar kanske varit inblandade. Efter prinsen är han den som har mest inflytande över den mänskliga världen.

Boplats

Angelo bor i en stor villa där han omger sig av många tjänare varav en är hans äldsta lakej. De flesta andra av hans lakejer är dock på andra platser och leder hans olika operationer. Hans hus har nästan lika god bevakning som stadens Elysium.

ANGELO GIOVANNI

Denna italienare har vid det här laget tillbringat över 250 år i världen varav drygt hälften av tiden spenderats här i Kapstaden. Här har han gjort ett mycket bra arbete och inbringat stora inkomster till klanen samt skapat en stor maktbas för dem. Han håller sig både med många lakejer och dricker främst av de som nyligen dött men även av andra svarta då prinsen inte bryr sig så mycket om det.

Angelo har liksom de flesta äldre Giovannivampyrer förmågan att ta kontroll över andar, han är dock lite av det mer humana slaget, jämfört med andra i sin klan och behandlar dessa väl. Dessa använder han för att spionera på Camarilla-vampyrerna vilket gör att han är mycket insatt i vad de sysslar med. De mäktigare vampyrerna är dock knepigare då de ofta har hög Auspex. Han känner därför till mycket om vad som försiggår, bl.a. vet han var Sir Leam finns. Om något hotar att rubba nuvarande trygga maktpositioner skulle han rapportera till denne. Angelo försöker att inte blanda sig i Camarillans affärer, men han ogillar att några av dem blandar sig i hans. Något borde göras åt Gangrelvampyrerna som han misstänker hjälpte varulvarna med deras attentat,

numera är de ständigt bevakade av hans andar.

Angelo betar sig som en strikt "businessman" och visar sällan sina känslor men han är inte lagd åt det mer sadistiska hållet som flera av hans klanfränder.

Sabbat och omgivning

Bosättningen Port Elisabeth är kontrollerad av anarker. Här finns ingen prins, men en inofficiell ledare, Rose Mylard. Det är också få som tvivlar på att hon inte är en av Luthers underhuggare eller i alla fall allierade. Här är det liksom i Los Angeles, allt är fritt. Men stämningen är en helt annan, här samarbetar anarkerna och är bättre organiserade, de stödjer också de svartas kamp för bättre rättigheter.

De övriga städerna i närheten av kusten, Umata och Durban är kontrollerade av Camarillavampyrer. Umata styrs av Ventruen Louise De'Lard och Durban av Toreadoren Klaus Strauber. Båda dessa städer har emellertid en ganska liten vampyrbefolkning och de styrs mer eller mindre av Kapstadens Prins. Detta är ganska olik systemet som finns i andra Camarilla städer där varje stad och prins skall vara helt självständig och anledningen är förmodligen att städerna växt upp samtidigt som Camarillavampyrerna levte här.

Varken Maseru i Leshoto och Kimberly i inlandet har någon vampyrbefolkning man känner till. Många varulvar håller nämligen till i dessa trakter.

I Johannesburg och Pretoria har Sabbaten sitt fäste. De styrs av ärkebiskop Frans Wendel av klanen Lasombra. Vad som inte är känt för speciellt många är att Sabbaten led förhållandevis större förluster än vad man trodde under Boerkriget och har därefter inte återhämtat sig. I de båda städerna finns endast tio Sabbatvampyrer, men skillnaden är att de inre stridigheterna är betydligt färre än de i Kapstaden. Genom en mäktig magisk ritual har de lyckats få en av de egna att framstå som Damien i Moba Garims ögon. Detta har lett till att de har en Sabbatmedlem i anarkrörelsen. De har också försökt röja Sir Leam ur vägen så att de ska kunna köra ut Camarilla ur Sydafrika, men detta misslyckades och därför har de ännu inte inlett något nytt anfall sen det senaste misslyckandet. Men det finns självklart planer på det...

Sabbaten samarbetar med den mäktiga Makalakulten som bland annat skapat den dödliga dolk som kan ta kol på Sir Leam med ett enda hugg i bröstet.

Voodooon

Idag är visserligen Voodoo stort främst på Haiti. Men ursprungligen kommer den ju från Afrika och faktum är att det finns många mycket mäktiga kulturer i Sydafrika som dock inte gör mycket väsen av sig. Här finns även kraftfulla föremål och kultplatser. Bara i Kapstaden existerar ett tiotal kulturer av olika seriositet, makt och stor-

lek. Vissa har bara mycket grundläggande kunskaper som egentligen mest innefattar droger och skumma riter där de skär huvudet av djur, inga riktigt mäktiga ritualer med andra ord. Andra har kraften att tillkalla andar, att besätta folk och föremål, att lägga förbannelser över andra, att spå framtiden etc.

Den minsta men mäktigaste av kulterna är Makalakulten. Denna har existerat sen urminnes tider och medlemskapet har gått vidare endast till de som valts ut av de mäktiga andarna. Deras vida kunskaper gör att de är fruktade av alla som känner till deras existens. Bland de flesta andra kulterna är man osäker på om Makala verkligen existerar eller om det enbart är en skröna. Kulten har i alla fall slutit ett avtal med Sabbaten om att göra en dolk till dem som kan döda den mäktiga Sir Leam. Denna så kallade Hachniddolk har kostat kulten många mörka pakter och skulder att betala igen till mäktiga andar. I utbyte har de dock fått tillgång till flera av Sabbaten kontrollerade kultplatser och dessutom blivit lovade Sir Leams blod. Ev. kommer de även att samarbeta mer med Sabbaten om de får något i utbyte. Om de genomgår olika riter kan de komma att besitta omänskliga krafter, ofta genom att vara besatt av en ande eller liknande. De kan förbanna vampyrer, men det kräver ofta att de måste offra något själva. De kan också skada vampyrer med halmdockor och andra metoder för att skada andra på distans, men de kan inte döda dem, bara orsaka smärta. Om de är beväpnade så är det med långa knivar, spjut eller blåsrör med mycket giftiga pilar.

Slutligen...

Nu kanske det kan tyckas lämpligt att ta upp olika äventyrsuppslag, men jag kommer inte att göra det. Det är upp till var och en hur man vill använda äventyrsplatsen och precis vad som skall hända. Atingen kan man ju använda den till ett kortare äventyr, t.ex. att man skall söka reda på Hachniddolkens ursprung etc. Å Lady Isadoras vägnar och på köpet blir inblandad i alla stadens maktspel och intriger. Det andra alternativet är väl att Rollpersonerna kommer till staden och får tillåtelse att bosätta sig här då staden kan rymma en större vampyrpopulation och prinsen kanske vill stärka sin makt gentemot Sabbat och anarker. Om sedan Rollpersonerna väljer hans sida återstår ju dock att se... Annars kanske de kan bli insmusslade av Luther Williams, men om de inte får bli officiellt bosatta i staden kanske det kan bli lite tråkigt. Ett tredje alternativ är att bara använda staden som en genomreseplats i en pågående kampanj som de kanske kan återvända till senare. Om du spelar en nutidskampanj som du inte vill flytta från t.ex. Europa eller Staterna så kan ju också karaktärer härifrån användas där därför att de flytt eller flyttat av någon anledning. Jag hoppas i alla fall att ni kommer att ha nytta av denna artikel på ett eller annat sätt.